

1 Kultainen lapsuus

Vuosikymmeniä sitten yhtenä marraskuun iltana nuori isä seisoi vaimonsa vuoteen vieressä. Huoneessa ei ollut sähkövaloa, vaan ainoastaan kerosiinilampun himmeä valo. Kuitenkaan hänen silmänsä eivät hetkeksikään lakanneet katsomasta pientä poikaa, joka oli syntynyt viisi päivää aikaisemmin. Lapsi nukkui levollisesti äitinsä vieressä minkään häiritsemättä. Lapsen iho punersi vielä. Hän oli terve lapsi pienine sormineen ja varpaineen.

“Kulta, olen niin onnellinen, kun saimme nyt pojan,” mies sanoi vaimolleen. “Olethan sinäkin onnellinen?”

“Tietysti, miksi en olisi. Olen todella onnellinen. Jumala on vastannut pyyntöihimme,” vaimo vastasi.

Mies istuutui sängyn vieressä olevalle tuolille. Hän oli hetken aikaa hiljaa. Hän näytti miettivän jotain. Hän ojensi kätensä ja kosketti hellästi pojan poskea.

“Oletko valmis antamaan hänelle kauniin nimen?” mies kysyi.

“En, en vielä. Haluaisin jättää sen sinun päätettäväksesi.”

“Selvä, minulla on hänelle jo hieno nimi. Tämä lapsi on meidän ensimmäinen poikamme. Me toivomme, että hänen vaikutuksensa meidän elämässämme on hyvä. Niinpä, jos sinulle sopii, haluaisin antaa hänelle nimen Suprpto.”

“Suprpto,” vaimo toisti välittömästi. “Se on kaunis nimi. Pidän

siitä kovasti.” Hän yritti kohottaa suutelemaan lastaan. “Miksi sinä valitsit tuon nimen? Mitä se merkitsee?”

“Sinä et tiedä sen merkitystä?”

“En, en vielä. Selitä se minulle.”

Mies yritti selittää. “Sinä tiedät, että *su* merkitsee ’täydellisen kaunist’ ja *prapto* merkitsee ’tulemista’. Niinpä Suprapto merkitsee, että hänen tulemisensa tekee kaiken hyväksi.”

Jaavalaisen perinteen mukaan lapselle annetaan nimi, kun napanuora on irronnut. Yleensä se tapahtuu viisi päivää syntymän jälkeen.

Niiden viiden päivän aika on nimeltään *jagongan*. Se merkitsee, että ihmiset etenkin naapurit tulevat silloin taloon, jossa lapsi on syntynyt. He tulevat vain juttelemaan tai pelaamaan korttia. Ensimmäisenä yönä tuli vain muutamia ihmisiä. Mutta toisena, kolmantena ja neljäntenä yönä väkeä tuli aina vain enemmän. Huippu oli viides yö, jolloin ihmisiä tuli yhtä paljon kuin normaalisti häihin. Seurustelun ja kortinpeluun lisäksi jagongania juhlistettiin joskus myös laulamalla vanha jaavalainen laulu, jonka joku hyvä laulaja lauloi. Laulu on nimeltään *kidung* ja se kertoo kauniin tarinan muinaisista jaavalaisista kuningaskunnista.

Miehet tarinoivat iloisesti talon edustalla koko yön, mutta naiset toimivat toisin. He tulevat puolen päivän jälkeen, istuvat ja juttelevat monta tuntia talon takana. Yleensä he tuovat lapselle lahjoja: saippuaa, talkkia, huovan tai vaatteita. Jotkut antavat äidille rahaa.

Jagonganin aikana väki kuulostaa ihan mehiläispesäältä. Siihen aikaan oli tapana, että jotkut naiset esittivät arvioita vauvasta.

Kun Suprapto oli syntynyt, kommentteja esitettiin paljon. “Katsokaa hänen kasvojaan. Miten kaunis hän on!” sanoi joku nainen.

“Niin, hän on ihan isänsä näköinen,” sanoi toinen.

Kun äiti kuuli näitä kommentteja, hän hymyili aina ylpeänä. Äiti näytti todella säteilevältä, sillä hänellä ei ollut ennestään poikaa. Aiemmin oli syntynyt kaksi tyttöä. Hän oli kovasti odottanut poikaa. Miksi? Siihen aikaan jaavalaisten vanhempien sydämessä